

Al seu espectacle, el coreògraf situa l'acció de la novel·la de Cervantes a la Barcelona del 2005

David Campos porta el seu ballet 'Don Quixot' al Tívoli

Marta Porter
BARCELONA

Després d'estrenar-se al Festival de Cap Roig amb gran èxit, 'Don Quixot', l'últim ballet del coreògraf català David Campos, arriba a Barcelona, concretament al Teatre Tívoli.

"Ser a un teatre a Barcelona durant tres setmanes i per segona vegada en un any -el febrer passat hi va presentar *El tren-canous-* és impensable", assegura il·lusionat aquest home que amb pocs anys ha aconseguit situar la seva companyia de dansa com la més vista a Catalunya. Segons Campos, això ha estat gràcies als aplaudiments del públic, que sempre l'ha recolzat en totes les seves produccions.

El seu *Don Quixot* es basa en el ballet clàssic de repertori creat al segle XIX per Marius Petipa, però li ha donat un enfocament radicalment modern. "M'he centrat en els viatges del Quixot i la seva estada a Barcelona, però el meu viatge és en el temps. Tot comença amb un vídeo que mostra un tren d'alta velocitat que transporta els ballarins a la Barcelona del 2005. I com a català he volgut fugir dels tòpics de l'Espanya turística per mostrar paisatges reals de Barcelona", explica Campos. Així, a través de projeccions, vídeos i decorats, es poden veure

El coreògraf David Campos ha versionat el ballet 'Don Quixot'

referents claríssims com ara l'estació de metro del Liceu, el Mercat de la Boqueria, la plaça del Pi i l'església de Santa Maria del Mar.

Però, més enllà del canvi temporal, Campos en lloc de mostrar un Quixot vell, prim i escarransit, ha preferit interpretar també el personatge. "Jo el veig com un ésser d'aire fràgil i romàntic que viatja a la recerca de l'amor. Aleshores, per

què no el pot interpretar una noia?", es pregunta. I així ho ha fet. Les ballarines Eline Damian i Petra Padrianova s'alternaran en el paper principal al costat de la vintena d'interprets que conformen el cos de ball d'aquesta jove companyia.

Pel que fa a l'estil, el director de la companyia explica que es tracta d'una coreografia molt més *goyesca* i pictòrica que no pas l'original, d'estil més aflu-

menat. Amb tot, Campos ha volgut conservar el famós pas a dos de la coreografia original, talment com si es tractés d'una celebració de casament.

L'espectacle arribarà el dia 13 de setembre al Teatre Tívoli i s'hi estarà tres setmanes, no sense abans haver actuat a la seu de la seva companyia, el Teatre Josep Maria de Sagarra de Santa Coloma de Gramenet -d'on és companyia resident- el 3 de setembre. En acabat, la companyia té previst fer una àmplia gira de presentació d'aquest nou espectacle.

Un nou conveni

"Les relacions amb l'Ajuntament de Santa Coloma són fantàstiques -fa pocs mesos va renovar el conveni de col·laboració per tres anys més-, però no puc dir el mateix de la Generalitat, que només ens dona una petita subvenció per conveni però res per a les produccions. Diuen que les seves ajudes van destinades a les noves creacions de dansa contemporània i nou pensament, i que la nostra és una companyia de clàssic que no s'adapta a aquest concepte. Jo crec que contemporani és tot el que es fa ara, i també que la meua companyia aconsegueix omplir els teatres de públic cada vegada que actua i això pot ajudar a crear nous espectadors per a tot tipus de dansa". Amb tot, aquest coreògraf, exballarí solista del Ballet Reial de Flandes, té clar que l'única manera de tirar endavant en aquest país és treballant. Des del 1987, en què, de tornada a Barcelona, va fundar la seva pròpia escola de dansa per fornir de bons ballarins una companyia pròpia que es va fer realitat el 1999, els èxits s'han anat succeint.

La sala La Boîte reobrirà amb el nom de Zacarías

Redacció
BARCELONA

La Boîte tornarà a obrir les seves portes el 14 de setembre vinent com a local per a la música en directe i com a discoteca sota el nom de Zacarías. La sala, abans portada pels germans Mas, ha passat ara a mans de l'empresari barceloní Carlos Caballero, propietari de locals com La Botellita i El Túnel de Balmes. Rubén Martínez serà l'encarregat de la programació artística, i ja ha anunciat que se centrarà, d'una banda, en la cançó d'autor i la poesia i, de l'altra, en el jazz i el blues. Situada a la confluència entre els carrers Urgell i Buenos Aires, La Boîte va haver de tancar a finals de juny de l'any passat després que no va arribar a cap acord amb el propietari de l'immoble, Joan Gaspart, per renovar el contracte de lloguer. Quinze mesos més tard, la sala tornarà a obrir amb l'actuació del cantautor madrileny Quique González, que inaugurarà la nova etapa del club, el qual recupera el nom originari del local. Martínez ha avançat que la programació de setembre inclourà, entre d'altres, les actuacions de Carlos Chaouen, Rojas, Pedro Javier Hermosilla, Gerard Quintana, Diego Cantero, Nut i Rafa Pons. La sala també programarà, una vegada al mes, l'espectacle *Cinco tristes tigres*, que triomfa a la madrilenya sala Galileo. L'objectiu és, segons Martínez, programar "música de qualitat". El local portarà el nom de Zacarías de manera genèrica però adoptarà el de Zac Live per a les actuacions en directe i el de Zac Club quan funcioni com a discoteca.

Cris Juanico recopila el folklore menorquí

Redacció
BARCELONA

El músic i cantant menorquí Cris Juanico recopila el folklore de la seva terra i l'actualitza en el seu primer disc en solitari, *Memòria*, que presentarà el pròxim 10 de setembre al festival Altaveu de Sant Boi de Llobregat. Juanico, exlíder dels desapareguts Ja T'Ho Diré, recupera en aquest disc cançons populars menorquines com *Na Catalina de plaça*, *Na Dolores Rosseret*, *Es llagosts de Ciutadella* i *Na Cecília*. Segons ha explicat Juanico a Efe, va escollir tretze cançons per al disc d'unes 600 tonades que va aconseguir de l'Institut d'Estudis Menorquins.

CINEMA

'El sonido del trueno'

Jocs reunits

Toni Vall

'A SOUND OF THUNDER'. DIRECTOR: Peter Hyams. GUIÓ: Thomas Dean Donnelly, Gregory Poirier, BASAT EN UN RELAT DE Ray Bradbury. FOTOGRAFIA: Peter Hyams. MÚSICA: Nick Glennie-Smith. INTÈRPRETS: Edward Burns, Catherine McCormack, Ben Kingsley. EUA, 2005.

Una molt agradable sorpresa. Això és *El sonido del trueno*, un dels millors films d'acció i aventures estrenats en els últims mesos. Peter Hyams és un dels artesans més ben dotats de Hollywood per a aquest tipus de films. A ell li devem produccions tan estimables com *Capricornio Uno* i *Atmosfera cero*, esclar que també algun bunyol com *2010. Odisea dos*.

En aquesta ocasió s'ha apropiat a un relat del sempre jove, sempre viu, Ray Bradbury per donar cos a una pel·lícula modesta en el seu pressupost però potent en les seves ambicions i resultats. La trama se centra en un grup de científics al servei d'un magnat (Ben Kingsley) que ha muntat un gran negoci de viatges en el temps per a rics i *pijos*. Aquests viatges permeten

traslladar-se a la Prehistòria i conviure durant uns minuts amb perillosos dinosaures. Durant un dels viatges, es produeix un imprevist que fa que els dinosaures es traslladin al temps present i amenacin l'estabilitat social. Si bé la trama és avui ja un punt ingènua, no deixa de tenir una gran força narrativa i, en mans de Hyams, es converteix un espectacle trepidant i molt entretingut.

El film barreja diversos referents, des del més evident Spielberg de *Parc Juràssic fins* al més subtil John Carpenter de *1997: rescate en Nueva York*, passant pel cinema de catàstrofes dels anys 70. Tot plegat posat en solfa amb una estètica esforçada però una mica precària en què costa dissimular les transparències, els *chroma* i els fons falsos. Aquests elements aporten un encant especial al producte i li donen una inesperada volada *kitsch* que combina a la perfecció amb l'espectacularitat dels esdeveniments narrats.

Més al·licients: degustar l'enèsima interpretació nefasta de Ben Kingsley -a qui li han posat un impenable perruquí-, disfrutar de la bellesa de Catherine McCormack i recordar altres films basats en obres de Bradbury, com aquell meravellós *Fahrenheit 451* de François Truffaut. En resum, un valuós film d'aventures que transita de la intranscència inicial cap a un últim terç apassionant que el converteix en un entreteniment més que digne i apte per a tota la família.